

Av Liselotte J Andersson

1 mars 2024

Ett vanligt liv

”Jag önskar mig bara ett vanligt liv.” Orden kom i ett telefonsamtal med en ensamstående mamma, tyngd av bekymmer för ett av sina barn. Önskan om ”ett vanligt liv” är inte unik. Den delas av många: i Ukraina, på Gazaremsan och även i det hittills skonade landet i norr som nyss gått med i Nato. Det finns dagar och tider för oss alla när inget har ett större värde än just ”ett vanligt liv”. Så som allt var innan det svåra hände, när vi inte ens förstod hur tacksamma vi hade anledning att vara över allt det vi räknade för självklart.

När jag senast hade församlingstjänst kom en dag församlingens nattvardstjänare och ville tala med oss pastorer. Ärendet gällde orden vi uttalar vid utdelandet av bröd och vin: ”Kristi kropp för dig utgiven. Kristi blod för dig utgjutet.” Nattvardstjänarna menade att det var svårbegripliga ord för dem som var nya i kyrkan och nya i tron. Kunde man inte förmedla det stora med enklare ord? Just då fick Ekuemeniakyrkan en ny handbok, med alternativa formuleringar för gudstjänstliv och förrättningar. Ett av förslagen till ”enklare ord” i nattvardsgudstjänsten löd: ”Kristus dog för dig, för att du ska leva”. Jag var tveksam inför att byta ut de ord som använts så länge och som sitter i hjärta och ryggrad hos så många. Min tveksamhet finns kvar. Allmänt sett tänker jag att när vi kliver över tröskeln till en ny och oupptäckt värld behöver vi ofta lära oss ett nytt språk. Ord som först känns främmande kan bli vårt hem. I situationen jag refererar till gick vi ändå nattvardstjänarna till mötes. När jag nu tar emot bröd och vin i min församling och hör orden upprepas: ”För att du ska leva”, då märker jag att de orden dröjer sig kvar. En hälsning från Honom som ville mitt liv och som alltså vill att jag ska leva. Inte bara överleva.

De första söndagarna i fastan ger god hjälp till dagar och tider då överlevnad är mer än nog. Det räcker att smaka på söndagarnas tema för att inse det: ”Prövningens stund”, ”Den kämpande tron” och ”Kampen mot ondskan”. Hur vi än inrättar vår fasta är kanske detta viktigast: att vi på något sätt bereder rum

för att kunna lyssna till och begrunda kyrkoårets texter för denna tid. Det finns stora möjligheter till igenkänning: Jesus i närkamp med Frestaren, Den kananeiska kvinnan som kämpar för sin dotter, David i ensam kamp mot jätten Goliat. Om vi skärper vårt lyssnande kan vi kanske genom allt höra Jesu fråga från Fastlagssöndagen: "Vad vill du att jag ska göra för dig?"

Den som är hemma i trons värld har redskap att tillgå i svåra tider. För andra kan det inre förrådet vara skrämmande tomt. I den fina boken "Nådens språk" av Christoffer Jamison citeras påven Benedictus XIV, Joseph Ratzinger. Denne skrev år 1969 om "spridningen av Skriftens ord bland icke-kristna." Han uppmanade kyrkan att lita på ordets egen aktiva kraft och menade att "Kristi närvaro" på detta sätt blir "möjlig bland de odöpta och bland dem som till största delen kommer att förbli odöpta." Påven refererar sedan till kvinnan som var svårt plågad av sjukdom och som hoppades att bli botad genom att röra vid en flik av Jesu mantel: "Vad det betyder när människor kanske bara kan röra vid, så att säga, fliken på Herrens kläder när han går förbi, det kan egentligen bara han själv veta."

Jag fann dessa ord djupt tröstande. Det är lätt att tänka att vi ska hjälpa en medmänniska "ända fram" eller "ända hem". Den vägen kan vara lång. Men att be Jesus dröja ett ögonblick så att en liten människa i sin nöd kan sträcka ut sin hand och röra vid hans kläder, den bönen kan vi nog alla be. Hur det går sedan, det kan, för att citera Ratzinger igen: "bara han själv veta". Ingen annan behöver veta.

"För att du ska leva." Jag lyssnade till ett samtal en kväll via Kunskapskanalen i TV. Det handlade om den eviga frågan om livets mening. Teologer och andra kloka människor deltog. Ett lyssnande och sökande samtal. En deltagare refererade till att nyblivna pensionärer ibland säger: "Nu ska vi leva ett gott liv." Man hör att de tänker sig en tillvaro fri från ansvar och bekymmer, gärna lite längre söderut. Reflektionen i samtalet fortsatte "rätt snart upptäcker de, att detta inte var paradiset". Någon genmälde: "Vad var det då som fattades i bekymmerslösheten? Svaret löd: "att på något sätt få vara en del av reparationsarbetet av världen."

Vägen till korset och till uppståndelsens triumf handlar om detta: reparationsarbetet av världen. Vi lever i tron att: "Det är fullbordat". Likväl återstår en hel del arbete. Därför finns en evig sändning från Jesus själv: "Som Fadern har sänt mig, sänder jag er." I sitt sammanhang i Johannesevangeliets tjugonde kapitel är sändningsorden omslutna av frid och helig Ande, men också av sår. Inte minst handlar såren i denna sändning idag om känslan av att det är för sent, att vi aldrig kommer ikapp, att ondskan vinner.

Det som gör allt annorlunda är den storhet som kallas Guds rike. Ett litet frö av rättfärdighet, frid och glädje i den heliga anden. Detta lilla frö ska en gång uppfylla jorden. Människors goda vilja och arbete är där inte utan betydelse. Större ändå är att få dela förundran med bonden i Markus 4:26, som konstaterar en tydlig växt och ”han vet inte hur.”

Det finns många bilder i passionshistorien som viskar till oss att allt inte alls är för sent. Inte för någon. Kvinnan som smörjer Jesus till hans begravning med dyrbar nardus. Hela huset fylls av väldoft och överallt, säger Jesus, ska denna enkla och innerliga kärlekshandling berättas. Rövaren som är bortom räddning, men som ser vad ingen annan ser: att Jesus ska komma med sitt rike och att det ännu lönar sig att be. Jesus själv som böjer sig ner vid sina lärjungars trötta fötter, böjer sig ner inför sin skapelse.

Den ensamstående mamman som jag citerade i början av denna text lever i ett belastat område i en av våra storstäder. Hon är ensam med sin börda. Jag bor i en idyllisk by i Västergötland. Här finns en levande kristen församling. Vår by är inte skonad från ond bråd död eller andra sorger, men det finns ett starkt nätverk av omsorg när någon drabbas. När något å andra sidan ska firas behövs ingen särskild inbjudan. Det är för det mesta öppet hus. En central del av reparationsarbetet i världen är att utjämna skillnader, mellan dem som nästan inget har av det vi behöver för att leva och dem som har mycket. Det kan ta sig olika uttryck, men i någon mån kan vi alla här vara ”överlöpare”.

”Jag önskar mig bara ett vanligt liv”. Vad rymmer en sådan önskan? Kanske att jag kan sova relativt lugnt på natten och vakna med tillförsikt inför en ny dag. Att det finns vänner att gråta och skratta med. Att det finns frön av förväntan när jag blickar framåt. Att jag med viss stolthet kan se på ett arbete jag fullgjort. Att det finns plats för mig och det som är mitt och de minas liv. Att det jag önskar får bli en bön till den högste som böjde sig djupast ner och som formulerade sin kallelse med orden:

”Människosonen har kommit för att söka efter det som var förlorat och rädda det.”

Det var nog därför jag hörde den första lärkan idag, när vintern knappt är förbi.

Digitalt medlemsmöte 10 mars kl 18.

Kommunitetsrådet gläds över att Emma Audas står till förfogande för uppgiften som vice preses och vill nu ge er alla möjligheten att lära känna Emma närmare. Vi vill också berätta om vilka faktorer som varit vägledande i rådets beslut, lyssna till medlemmarnas respons och svara på frågor.

Medlemsmötet hålls digitalt via Zoom och alla medlemmar och noviser får en länk till mötet via mail torsdagen den 7 mars.

Digital Palmsöndagsretreat 24 mars

Årets palmsöndagsretreat sänds från Treenighetens kapell i Bjärka-Säby

Program

16.00 Vägledning I
18.00 Vesper
19.30 Vägledning II
20.30 Completorium

Den digitala halvdagsretreaten är kostnadsfri men tänk gärna på Ekumeniska Kommuniteten i Bjärka-Säby och årets insamling till stiftet El Qusiya, det stift i Övre Egypten där biskop Thomas verkar.

Ingen föranmälan krävs.

Om du inte nås av länkarna till Zoom och underlaget för tideböerna som skickas ut till medlemmar, noviser och vänner onsdagen den 20 mars kan du få dem genom att skicka ett mail till preses@ekibs.se senast lördag 23 mars.

Under mars månad firas mässor enligt följande i region Bjärka-Säby:

Mars

2 15.00 Treenighetens kapell
Invigning

12 8.00 Vårdnäs stiftsgård (I gemenskap med broder Norberto och deltagarna i ikonmålarkursen).

MÅNADSBREV TILL EKUMENISKA KOMMUNITETEN I BJÄRKA-SÄBY

- 13 8.00 Vårdnäs stiftsgård
- 14 8.00 Vårdnäs stiftsgård
- 15 8.00 Vårdnäs stiftsgård
- 27 18.00 Treenighetens kapell
Stora onsdagens helandeliturgi
- 28 18.30 Vårdnäs kyrka
Stora torsdagens liturgi med eukaristi och fottvagn
I gemenskap med Vårdnäs församling

Ekumeniska Kommunitetens planerade påskfirande på Vårdnäs stiftsgård är flyttat till Bjärka-Säby. Stora fredagens och påsknattens gudstjänster i Bjärka-Säby presenteras i detalj så snart planeringen är klar.

Generalkapitlet 2024 25-28 juli

Varje sommar möts Ekumeniska Kommunitetens medlemmar och noviser till ett generalkapitel. Programmet under generalkapitlet består bland annat av föredrag, bibelstudier och gudstjänster. Kommunitetens årsmöte är en naturlig del av generalkapitlet. Under dagarna tillsammans ges det utrymme för samtal, förbön, bikt och fördjupande reflektioner om kommunitetens regel.

Under söndagens mässa sker löftesavläggelse för de noviser som önskar inträda i kommuniteten och de som redan är medlemmar bekräftar sina löften inför det kommande året. Generalkapitlet är ett bra tillfälle för vänner till kommuniteten att lära känna dess medlemmar och spiritualitet.

Det här året kommer vi avtacka kommunitetens mångåriga vice preses Liselotte J Andersson och välja en ny för en period om fem år.

Anmälan öppnar i slutet av mars på ekibs.se

Programmet presenteras i sin helhet längre fram.